

позлатенъ, кавалариѣ алмазени, дрѣхи чисты, злата сабѣ въ рѣкѣ му. — Пѣкъ конь-тъ, да видишь какъ ся големѣ подъ него! Та пакъ подъ кого другыго ще ся големѣ, ако не подъ него?...

Райна.

Охъ, доста, Тулло, доста. Недѣй ми приказва за него.

Тулла.

Недѣй ми приказва! Като не щешъ, не слушай. Азъ сама си хортувамъ. Е, ама, по-хубавецъ и по-сърдченъ отъ Самуила нѣма въ цѣло царство. Азъ съмъ стара, и пакъ ми е драго да го гледамъ, а на момъ не е чудно и да ся залюби за нѣго.

Райна. (сърдито.)

Тулло! ... мѣкни!

Тулла.

Да мѣкни! Ты не ми си станъла още господарка, та да мя хукашь. Не ти съмъ пѣкъ робыня. Кога земешъ Самуила, тогазъ да! може да тя слушамъ.

Райна.

Остави мя (оттегла ся). остави!

Тулла.

Не знаѣхъ кого да слушамъ, тебе ли младъ нездрѣлъ или бащъ ти, царь-тъ. Той ми е порѣчалъ да тя надгледвамъ, и азъ трѣбва да го слушамъ. Роднъ майкѣ нѣмашъ, азъ ти съмъ на мѣсто майкѣ.